

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ ไร่คุณกุล วังน้ำเขียว
๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๕

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ ไร่คุณกุล วังน้ำเขียว ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๕

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ และ คณะวิทยากรของมูลนิธิศึกษาและ
เผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจากคุณสุรภา ภวนานนท์ เพื่อไปพักผ่อน และ
สนทนาธรรม ที่ไร่คุณกุล อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา ระหว่างวันที่ ๑๙ - ๒๑
มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๕

ไร่คุณกุล เป็นสถานที่ที่ลาด
ไปตามเนินเขาที่ทอดยาว ในบริเวณ
ใกล้กับอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ มี
ทิวทัศน์ที่สวยงาม เขียวขจี อากาศ
สดชื่น เย็นสบาย มีลมพัดผ่านตลอด
วัน สถานที่พักมีหลากหลายให้เลือก
มีความสะดวกสบาย เรียบง่าย

ข้าพเจ้าเคยมาที่นี่ เมื่อหลายปีก่อนกับพี่ชาย ซึ่งพามาดูที่ของเพื่อนที่เคยทำงานที่ ปตท.(การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย) ด้วยกัน แต่จำไม่ได้ว่าเป็นที่ไหน เมื่อมาถึงไร่คุณกุล ได้สอบถามคุณสุรภา (คุณเล็ก) จึงทราบว่า คุณเล็กเป็นเพื่อนกับคุณธีรกุลเจ้าของไร่และทั้งสองท่านยังเป็นเพื่อนกับพี่ชายของข้าพเจ้าที่เคยทำงานที่การปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย ด้วยกันอีกด้วย และสถานที่นี้ ก็คือ ที่เดียวกันกับที่ข้าพเจ้าเคยมาดูที่ดินโล่งๆ กับพี่ชายของข้าพเจ้าเมื่อหลายปีก่อนนั่นเอง คุณเล็กเองถึงกับออกปากถึงความวิจิตรของธรรมชาติ ไปๆ มาๆ เราก็กลายเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกันไม่ทางใด ก็ทางหนึ่ง สำหรับข้าพเจ้า นี่เป็นความเกี่ยวข้องที่ประเสริฐที่สุด คือเกี่ยวข้องเกื้อกูลกันในธรรม ได้มีโอกาสเผยแพร่พระธรรมร่วมกัน

ข้าพเจ้าได้ทราบว่า คุณเล็กมีเงินรายได้ที่เหลือจากการจัดทัวร์ไปอินเดียเมื่อปลายปีที่แล้วจำนวนหนึ่ง ซึ่งเธอมีได้เก็บไว้ใช้เอง แต่นำมาเป็นค่าใช้จ่ายในการจัดการสนทนาธรรมในครั้งนี้ทั้งหมด เป็นกุศลจิต และกุศล

เจตนา ที่น่าชื่นชมอนุโมทนาอย่างยิ่ง ไม่เพียงแต่เป็นการให้โอกาสแก่สหายธรรมทุกท่าน ในการฟังและสะสมความเข้าใจธรรม แต่ยังเกื้อกูลแก่มิตร ที่ทำธุรกิจ โดยเลือกที่จะให้บริการ ในกิจการของเพื่อน ทั้งยังเป็นโอกาส ให้สหายธรรมหลายท่าน ได้เจริญกุศล และทำความดีร่วมกัน

ข้าพเจ้าได้เห็นการช่วยกันปัดกวาดเช็ดถู จัดสถานที่สนทนาธรรม ช่วยกันจัดเตรียมผักกะเจดชะลูดน้ำที่พี่เดือนฉายนำมาจากปราจีนบุรี ให้แม่ครัวผัดน้ำมันหอย ช่วยกันทำนํ้านมข้าวโพดที่คุณเล็กซื้อข้าวโพดสดๆ ที่หวานอร่อย ดีต่อสุขภาพมาก ปอกมะม่วงที่คุณหมอวิภากรนำมา แล้วจัดใส่จาน แม้กระทั่งสหายธรรมสองท่าน ที่ข้าพเจ้าเคยพบที่เชียงใหม่ เมื่อคราวไปสนทนาธรรมที่โครงการหลวงอินทนนท์ เมื่อเดือนมกราคม ที่ผ่านมา ต้องกราบขออภัยด้วยครับ ลืมถามชื่อท่าน ก็ขั้บรรณาเองจากนครสวรรค์ ทั้งยังนำเค้กกล้วยหอมที่ท่านทำเองมาให้ทุกท่านได้รับประทานอีกด้วย

เป็นภาพของความชื่นบาน อันเกิดจากกุศลจิตของทุกๆ ท่าน ที่นำอนุโมทนาอย่างยิ่งครับ รวมทั้งคุณทวีชัย ที่นำเสื่อยัดที่มีเนื้อผ้าอย่างดี มีข้อความธรรมะเตือนใจที่ไพเราะน่าร้อยตัว ที่ท่านมีศรัทธาทำมาแจกสหายธรรมทุกท่าน กราบอนุโมทนาด้วยครับ

อย่างที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวแล้วในการไปอินเดียกับคุณเล็กคราวก่อน ที่นอกจากทุกท่านจะได้รับความสะดวกสบายและเอาใจใส่เป็นอย่างดียิ่งในการเดินทางแล้ว คุณเล็กเธอยังตระเตรียมขนมและของกินต่างๆ มากมายไปด้วย แม้ในครั้งนี้ก็เช่นกัน แม้ข้าพเจ้าจะเดินทางตามไปสมทบในภายหลัง ก็ได้รับความสะดวก สบายอย่างดีมีอาหารการกินเพียบพร้อมอุดมสมบูรณ์ และ ร้อยทุกมือ ทุกอย่างครับ

อันดับต่อไป เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้แน่นอน เป็นสิ่งสำคัญที่สุด เป็นจุดประสงค์แท้จริงของการเดินทางติดตามท่านอาจารย์ไปในทุกที่ ทุกแห่ง คือ การได้ฟังพระธรรมที่ท่านอาจารย์ และท่านวิทยากรกล่าว เป็นความมุ่งหมายสูงสุดของข้าพเจ้า และแน่นอนของทุกๆ ท่านด้วย ที่จะมีโอกาสสะสมความเห็นถูก ความเข้าใจถูก ในความจริงของสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ อันเป็นที่พึงเดียวของทุกคน ที่จักพาออกจากกองทุกข์นี้ได้อย่างสิ้นเชิง ในวันหนึ่ง

ความเข้าใจแม้เพียงเล็กน้อย จากการที่ได้ฟัง ในทุกครั้งไม่ว่าจะในสถานที่ใด ใกล้หรือไกลเพียงใดก็ตาม เป็นสิ่งที่ประมาณค่าไม่ได้เลยสำหรับบุคคลที่รู้ค่าของความเข้าใจพระธรรม ว่าเป็นเพียงสิ่งเดียวที่บุคคลควรสะสมไว้ เป็นอริยทรัพย์ภายใน อันจะเป็นที่พึ่งแท้จริง และมีค่ามากกว่าการสะสมสิ่งใดในโลก

บัดนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขออนุญาต นำความสนทนาบางตอนในวันนั้น ที่มีความไพเราะอย่างยิ่งมาฝากให้ทุกท่านได้พิจารณาโดยละเอียด เพื่อยังประโยชน์แก่ทุกๆ ท่านที่ไม่มีโอกาสได้ไป ตามควรแก่กาล ดังนี้ครับ

อาจารย์อรรณพ :

ท่านอาจารย์บอกว่า ถ้าฟังธรรมะแจ่มแจ้ง ก็ไม่มีอะไรจะถาม ท่านอาจารย์ครับ ในพระไตรปิฎก พระสาวกท่านก็เป็นพระอรหันต์ แล้วก็ไม่ค่อยมีข้อสงสัยอะไร แต่ว่าพระสาวกต่างๆ ก็ยังทูลถามปัญหาพระผู้มีพระภาคเจ้าฯ อยู่เสมอ อันนี้ เพราะอะไรครับ ท่านอาจารย์ครับ

ท่านอาจารย์

เพราะความลึกซึ้งของธรรมะ ซึ่งแต่ละคน ก็สามารถที่จะเข้าใจธรรมะที่ลึกซึ้งได้ ตามกำลังของปัญญา เพราะฉะนั้น แม้แต่สภาพธรรมะตามปกติอย่างนี้ ผู้ที่เป็นพระอรหันต์ ต้องมีปัญญามากกว่าผู้ที่เป็นพระอนาคามีบุคคล พระสกทาคามีบุคคล พระโสดาบัน และ ปุณฺณชน เป็นของที่แน่นอน แต่ว่าปัญญาของท่าน ก็ไม่สามารถที่จะเท่ากับ พระอรหันต์สมาสัมพุทธเจ้าได้ ด้วยความที่ท่านเข้าใจความลึกซึ้งของธรรมะอย่างยิ่ง และขณะนั้นพระผู้มีพระภาคฯ ก็ยังประทับอยู่ด้วย ควรที่ท่านจะได้ "ฟังพระสมาสัมพุทธเจ้า" แทนที่ท่านจะ "คิดเอง"

...เพราะฉะนั้น บางครั้งเวลาที่อ่านพระไตรปิฎก เราจะเห็นว่า เรื่องเล็กๆ น้อยๆ สำหรับคนที่มองดูว่า เป็นเรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับพระอรหันต์ทั้งหลาย ไม่เล็กน้อย ใน การที่ท่านจะได้รู้ ความละเอียด ลึกซึ้งขึ้น เพราะฉะนั้น ท่านก็ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคฯ เพราะเหตุว่า สิ่งที่ท่านเหมือนจะเข้าใจว่าเล็กน้อย สำหรับคนอื่น แต่สำหรับพระ

ผู้มีพระภาคฯ แล้ว ควรอย่างยิ่งที่จะถาม แม้ในสิ่งที่คน
ทั่วไปเข้าใจว่า เล็กน้อย...

...แม้แต่เวลาที่ท่านเหล่านั้น อยู่ที่บ้านโคตสังคาลวัน แต่
ละท่านก็สนทนาธรรมด้วยเรื่องที่น่าประหลาด(ใจ)
สำหรับคนอื่นที่จะคิดว่าเล็กน้อยเหลือเกิน เพราะว่าท่าน
ถามกันว่า "ป่าโคตสังคาลวัน จะงามเพราะอะไร?" แค่นี้
เอง เห็นไหม? แต่ว่า ความเห็นของแต่ละท่าน ก็ต่างๆ กัน
ไป ตามการสะสม ซึ่งแน่นอนที่สุด คำตอบของแต่ละท่าน
ไม่เหมือนกัน ไม่ตรงกัน เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด

เพราะฉะนั้น ก็ไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคฯ กราบทูลถาม นี่ก็
แสดงให้เห็นว่า ถ้าเป็นผู้ที่เคารพ ในบุคคลผู้เลิศที่สุด
แม้แต่สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งท่านเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน
ท่านก็ยังเห็นควรที่จะไปเฝ้า แล้วก็กราบทูลถามพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า...

อาจารย์อรรณพ

กราบท่านอาจารย์ครับ ก็เป็นความต่างกันอย่างเทียบกันไม่ได้ ระหว่างผู้ที่ท่านมีปัญญามาก แล้วท่านมีความละเอียด เพราะฉะนั้น ท่านก็จะไม่ข้ามสิ่งที่ละเอียด แล้วก็รู้ว่า ระดับปัญญาต่างกัน รู้ฐานะว่า ไม่ใช่พระสัมพันธัญญะ พุทธเจ้า ก็ต้องอาศัยพระผู้มีพระภาคเจ้าฯ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ที่อาศัย กับการที่จะข้ามไป เพราะเราเห็นว่า (เป็น) สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ดูเหมือนว่าจะตัดสินใจได้ เหมือนกับลวงว่า ของเล็กๆ น้อยๆ ก็น่าจะตัดสินใจได้แล้วรู้อยู่แล้ว ก็ไม่น่าจะถาม สำหรับผู้ที่ไม่ละเอียด อันนี้ แสดงว่าไม่มีความละเอียด ในการที่จะได้ความลึกซึ้งของพระธรรม หรือยังครับ?

ท่านอาจารย์

คำพูดแต่ละคำ ที่เราได้ยิน ได้ฟัง และพระธรรม ที่พระผู้มีพระภาคฯ ตรัสด้วยพระองค์เอง เพียงแค่ "คำ" ไม่มากแต่เราเข้าใจความลึกซึ้งนั้นแค่ไหน? ...น่าคิด... "เสียง" ...เกิดมาได้อย่างไร? เห็นไหม? จาก... "ไม่มีเสียง"... แล้ว... "เสียง"... เกิดขึ้นได้อย่างไร? แค่นี้ก็ไม่คิดแล้วก็พูดกันไปทั้งวัน ไม่ได้คิดเลยว่าแม้แต่... ไม่มี... แล้ว... มี... สิ่งที่มีนั้น เกิดขึ้นได้อย่างไร? ไม่น่าอัศจรรย์หรือ?

..."เห็น" ขณะนี้ จากเมื่อกี้ที่ "ไม่เห็น" แล้ว "เห็น" แล้วไม่เคยคิดเลยว่า ทำไม? ถึงจากไม่มี แล้วมีได้ แต่ละอย่างหลากหลาย มากเหลือเกิน วันหนึ่งๆ มีแต่สิ่งที่เกิดขึ้น เกิดขึ้น ต่างๆ นานา โดยผู้ที่ไม่มีความรู้ ไม่เคยคิดเลยว่า สิ่งนั้นเป็นอะไร? เกิดขึ้นแล้ว ไปไหน? นี่ก็แสดงให้เห็นความต่างของปัญญาว่า ผู้ที่ไม่มีความละเอียด แล้วก็ไม่มีปัญญาพอที่จะรู้ว่า สิ่งที่มีในขณะนี้ เป็นสิ่งที่มี แต่ว่าอัศจรรย์ ที่ว่า ใครทำให้มี หรือว่า เกิดขึ้นมีได้อย่างไร และมีแล้วหายไปไหน? ก็ยังไม่คิดอีก...

...นี่ก็แสดงให้เห็นว่า ผู้ไม่รู้นี่ ไม่รู้ไปหมดเลย แม้แต่เพียงไม่กี่คำ ที่เป็นความจริง แล้วเราก็ได้ฟังบ่อยๆ สิ่งที่มีจริง ในขณะนี้ ต้องเกิด จึงปรากฏว่าเป็นอย่างนี้ และเมื่อเกิด แล้ว หมดแล้วล่ะ ไปไหน? หายไปไหน? หรือว่า ไม่เคยคิดเลย คิดแต่ว่า ไม่ได้หมดไปเลย ยังมีอยู่ แม้แต่ในขณะนี้ ก็ยังเห็นเหมือนเดิม นี่คือความต่างกันของผู้ที่ละเอียด และ ผู้ที่มีปัญญาที่จะไม่ข้ามสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ว่า ผู้ที่ตรัสรู้ความจริง ของสิ่งที่ปรากฏในขณะนี้ มีแน่นอน โดยละเอียดยิ่ง โดยประการทั้งปวง

เพราะฉะนั้น การฟัง เพื่อที่จะได้รู้ความจริง ของสิ่งที่มีจริงๆ ก็เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุด เพราะเหตุว่า ใครจะมาพูด ถึงสิ่งที่มีจริงๆ ในขณะนี้ ให้มีความเข้าใจที่ถูกต้องได้...

...เกิดมา ก็เรียนอะไรตั้งหลายอย่าง มีความพอใจ ที่จะเรียนสิ่งนั้น แต่ว่าสิ่งที่น่ารู้ กว่าสิ่งอื่นใด ก็คือ สิ่งที่กำลังมีในขณะนี้ แต่ว่า ตามแต่อัธยาศัย นี่เป็นเหตุ ที่พระธรรมไม่ได้แพร่หลาย ไปจนทั่วถึงทุกคนได้ ต้องแล้วแต่การสะสมว่า บุคคลนั้น เห็นประโยชน์ของการที่จะได้ฟัง สิ่งที่น่าฟัง ยิ่งกว่าสิ่งอื่น...

...เพราะเหตุว่า อย่างไรๆ เกิดมาแล้ว มีตา ก็แค่เห็น จะคิดอะไรเกินกว่าที่เห็น ก็คงไม่ได้ แต่เวลาที่ได้ยิน ได้ฟัง สิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง หลากหลายมาก หลายเรื่องจริงๆ แต่ว่า ประโยชน์อะไร? จากการฟังเรื่องสิ่งต่างๆ ในที่สามารถที่จะได้ยินได้ฟัง สิ่งซึ่งทำให้สามารถที่จะรู้ความจริงได้ พอพูดถึงความจริง จะไปหาที่ไหน? ดูเหมือนว่าพูดง่ายๆ ไซ้ไหม? สิ่งที่มีจริงๆ เป็นความจริง แล้วอยู่ไหนล่ะ? สิ่งที่มีจริง ที่เป็นความจริง เป็นแต่เพียงเรื่องราวที่พูดกันว่า เรื่องนั้นจริง เรื่องนี้จริง โดยที่ไม่ได้เข้าใจจริงๆ ว่า สิ่งที่มีจริง ต้องมีอยู่ ในขณะนี้...

...เพราะฉะนั้น แม้แต่การจะฟังพระธรรม ก็มองดู เหมือนกับว่า ไม่ใช่วิชาการใหญ่โตอะไร ที่ต้องไปเข้า มหาวิทยาลัย หรือว่า เรียนเป็นปีๆ ต้องคิดค้น จนกว่า จะมีอะไรที่คนอื่น ไม่สามารถที่จะคิดค้นได้ เป็นความสำเร็จ เป็นความยิ่งใหญ่ แต่ว่า ความจริงแล้ว ก็คือว่า สิ่งที่ยิ่งใหญ่นั่น คือ สิ่งที่มีจริงๆ เดียวนี้ รู้ หรือยัง?...

...ยิ่งใหญ่หรือเปล่า? หรือว่า อย่างอื่นสำคัญกว่า? ไม่ว่า ใคร จะศึกษาวิชาการใดๆ มาทั้งหมด ก็เพื่อที่จะมีชีวิต ที่ มีความสุข เห็น...ดี..น่าพอใจ...ได้ยิน...ดี...ได้กลิ่น...ดี... ลิ้มรส...ดี...มีเงินทอง มีเกียรติยศ ชื่อเสียง เข้าใจว่าเป็น อย่างนั้น แต่ว่า ตามความเป็นจริงก็คือว่า เดียวนี้!! มี อะไร ที่มีจริงๆ อย่างที่คิดว่าสำคัญหรือเปล่า?...

..."ลาม" อยู่ที่ไหน? เวลาไหน ถ้าใครต้องการลาม ลาม คือ
 สิ่งที่น่าพอใจ อยากได้ อยากเห็น อยากมี แล้วอยู่ไหน?
 ได้แต่ "คิด" ใช่ไหม? ได้แต่ ต้องการ โดยที่ไม่รู้ความเป็น
 จริงว่า แท้ที่จริงแล้ว ไม่มี มีอยู่ ชั่วคราว แล้วอยู่ไหน?
 ถ้ามีจริงๆ อยู่ไหน?...

...ฟังไป อาจจะงง? เพราะเหตุว่า เป็นการเริ่มต้นของการ
 ที่จะให้รู้จริงๆ ว่า สิ่งใดแน่ ที่ควรรู้ ควรเข้าใจ เวลาที่มี
 เงินทอง มีทรัพย์สิน มีเกียรติยศ มีความสุขหรือ? หรือว่า
 ทุกข์ ก็ได้??? ก็ไม่เคยคิดอะไรสักอย่างนะคะ เกิดมา ก็
 "คิดเอง" ตามใจชอบ อยากเห็น อยากได้ยิน เป็นสุข เป็น
 ทุกข์ แต่ไม่รู้เลย "ชั่วคราว" แค่นั้น? เพราะเหตุว่า จะจาก
 สิ่งนั้นไป เมื่อไหร่ก็ได้ วันไหนก็ได้ โดยที่ไม่ได้เข้าใจจริงๆ
 ว่า สิ่งที่ต้องการจริงๆ แท้ๆ นี่ เมื่อไหร่ ขณะไหน? เป็นต้น
 ว่า เดียวนี้ ต้องการอะไรหรือเปล่า? เดียวนี้!...

อาจารย์อรรณพ

ท่านอาจารย์

อาจารย์อรรณพ

ท่านอาจารย์

ครับ ต้องการเห็น ต้องการได้ยิน ต้องการลาก
ก็เห็นแล้ว ใช่ไหม? ก็ได้ยินแล้ว แล้วยังต้องการอะไรอีก?
ก็ยิ่งอยากเห็น อยากได้ยิน อย่างนี้ตลอดไป
ยังงี้ก็ต้องเห็นอีก ได้ยินอีก อย่างนี้ตลอดไป ใช่ไหม? นี่
ค่ะ ก็คือ ไม่รู้จริงๆ ว่าแท้ที่จริงแล้ว แม้แต่ที่ต้องการ
ต้องการอะไรกันแน่? อย่างที่คุณอรรณพตอบ ต้องการ
ลาก ถ้าไม่เห็น ไม่ได้ยิน แล้วลากอะไรจะมาปรากฏ? จะ
มีลากแต่ที่ไหน?

...เพราะฉะนั้น จริงๆ แล้วก็คือว่า ทุกคน ติดข้อง ต้องการ
เห็น ต้องการได้ยิน แต่ว่า ต้องการเห็น ต้องการได้ยิน แต่
เฉพาะสิ่งที่น่าพอใจ ซึ่งจะได้ หรือไม่ได้ แล้วแต่เหตุปัจจัย
ไม่ใช่เพราะ "อยาก" บางคนคิดว่า คงจะได้ เพราะทำ
อย่างนั้น อย่างนี้ แต่ตามความเป็นจริงก็คือว่า ทุกสิ่งทุก
อย่าง ไม่อยู่ในอำนาจบังคับบัญชา แล้วแต่ว่า ขณะนี้จะ

ได้อะไร ได้แล้วด้วย พอใจหรือยัง? อยากเห็น ก็เห็นแล้ว
พอหรือยัง? อยากได้ยิน ก็ได้ยินแล้ว พอหรือยัง? ยังไม่
พอ ก็ยังอยากจะเห็นต่อไป ได้ยินต่อไป โดยไม่รู้เลยว่า ดี
หรือเปล่า ที่เกิดมาแล้ว ต้องเห็น ต้องได้ยินไปเรื่อยๆ
บังคับไม่ให้เห็น ก็ไม่ได้ บังคับไม่ให้ได้ยิน ก็ไม่ได้ แล้วก็
ยังอยากจะเห็น อยากจะได้ยิน ทั้งๆ ที่กำลังเห็น กำลัง
ได้ยิน...

...คนที่ได้ยินคำว่า "ธรรมะ" อาจจะชอบฟัง "เรื่องของ
ธรรมะ" "อริยสัจจะ" ได้ยินมาตั้งแต่เป็นนักเรียน ทุกขอริย
สัจจะเป็นต้น แต่ว่า ตามความเป็นจริง พระธรรม ลึกซึ้ง
มาก ถ้าเรายังไม่เข้าใจละเอียดจริงๆ ขณะที่กำลัง
ต้องการเข้าใจ หรือได้ยินได้ฟังเรื่องอื่น แต่ไม่พูดถึงแม้แต่
คำว่า "เดี๋ยวนี้เป็นภาระ" เราจะเห็นไหมว่า เราต้องการ
ภาระอีกเยอะเลย ต้องการ "ภาระ" ที่จะเข้าใจอริยสัจ
ต้องการภาระอื่นๆ โดยที่ไม่รู้เลยว่า เดี๋ยวนี้ ขณะนี้ เป็น
ภาระ...

...เพราะฉะนั้น การฟังพระธรรม ต้องไตร่ตรองจริงๆ
 ว่า บางคน "ฟัง" เพราะอยากจะได้ (ชื่อว่า) เป็นผู้ที่ได้ยิน
 ได้ฟังพระธรรม เกิดมาแล้ว อยากได้ยิน ได้ฟังพระธรรม
 แต่ไม่รู้หรอกว่า พระธรรมเป็นยาขมหรือเปล่า? มีใคร
 อยากจะบริโภค อยากจะกินยาขมๆ บ้าง? แต่เป็นยาขม
 จริงๆ เพราะว่า ตรงกันข้ามกับชาวโลก ชาวโลกต้องการ
 ความเกิดมา แล้วก็มีการเห็น มีการได้ยิน มีการสนุก
 เพลิดเพลินต่างๆ แต่ชาวโลกไม่เห็นโทษภัยของสิ่งที่ทำให้
 เกิดความพอใจเพียงชั่วคราว...

...แต่ว่า สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม ซึ่งเป็นสัจจะ เป็นความจริง
ซึ่งรู้ยาก เห็นยาก กว่าที่จะเห็นตาม ว่าแม้ขณะที่กำลังเห็น
อย่างนี้ เป็นทุกข์หรือเปล่า? ก็พูดแต่เรื่องทุกข์กันไป โดย
ที่ไม่ได้เข้าใจเลยว่า ทุกข์ที่แท้จริง อยู่ที่ไหน?...

...เพราะฉะนั้น แต่ละคำต้องเป็นเรื่องที่ไตร่ตรองจริงๆ ว่า
กว่าเราสามารถที่จะเห็นคุณ ของความเข้าใจประโยชน์
ของการฟังพระธรรม ว่าพระธรรมนี้ ทรงแสดงเรื่องโทษ
ภัย ของทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น ไม่ใช่เกิดขึ้นแล้วก็จะดี
เกิดขึ้นไม่ดี เพราะอะไร? เกิดขึ้นแล้ว หมดไป แต่ว่า ก่อน

จะหมด ก็ทำให้ผู้ที่ไม่รู้ ติดข้อง แล้วก็ยังคงไม่รู้ แล้วก็ยัง
แสวงหา สิ่งซึ่งไม่เป็นสาระ หรือว่า ไม่เป็นประโยชน์อะไร
เลย เพราะเหตุว่า เพียงปรากฏให้หลง ติดข้อง พอใจ

ทั้งหมดที่แสวงหา ต้องแสวงหาสิ่งที่พอใจ แต่ว่า สิ่ง
ที่พอนั้น น่าพอใจจริงหรือ? เพราะเหตุว่า "หลอก" ให้ติด
ข้อง ให้พอใจ เพราะว่า ปรากฏแล้วหมดไป แล้วใครจะรู้
ละคะ ว่า ขณะนี้กำลังเป็นอย่างนั้น!!!!..

...เพราะฉะนั้น การที่จะได้ชื่อว่า ผู้ฟังธรรมะ เพื่อเข้าใจ
ความจริงของสิ่งที่มีจริงที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงตรัสรู้ ก็ไม่ประมาณเลย ว่าแท้ที่จริง ที่กำลังฟังนี้ "ฟัง"
เพื่อเข้าใจความจริง ของสิ่งที่เป็นโทษ ทั้งนั้นเลย เกิดขึ้น
ก็ต้องดับไป แต่ว่าก่อนดับ ก็ติดข้อง โทษอยู่ที่ไหน? โทษ
อยู่ที่ ความติดข้อง ก็ไม่เห็น แล้วก็จะฟังธรรมะเพื่อ
อะไร?...

...นี่ก็คือว่า แม้แต่เพียงการที่จะรู้ประโยชน์จริงๆ ของการ
"ฟัง" ว่าสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง ลึกซึ้งจริงๆ แล้วก็ สิ่งที่เกิดขึ้น
เป็นโทษ เพราะเหตุว่า ใช้คำว่า "ทุกข์" หรือ ใช้คำว่า
"โทษ" ต่างกัน หรือ เหมือนกัน? เพราะว่า อริยสัจจะ
ความจริงที่แท้จริงที่สุด ก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้น แล้วก็ดับไป ไม่
มีอะไรที่สามารถจะตั้งมั่น ยั่งยืนได้เลย...

...แล้วก็มาฟัง สิ่งซึ่งไม่ตั้งมั่นเลย เพียงชั่วคราว ที่กำลัง
ปรากฏ แล้วหมดไป เพื่ออะไร? สำหรับคนที่ต้องการรู้
ความจริง ซึ่งไม่สามารถที่จะรู้ ด้วยตนเองได้ แต่ต้องเป็น
ผู้ที่ตรงจนกระทั่งแต่ละคำ เห็นคุณค่าจริงๆ ว่ากำลังฟังให้
เข้าใจ แต่ละคำ ซึ่งกล่าวถึงสิ่งที่มีจริง ซึ่งเกิดแล้วดับไป...

...การเกิดดับ เป็นภาวะ ที่อยู่ดีๆ ก็ไม่มีอะไรเลย ต้องเกิด
มา แล้วก็มีการรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด แล้วก็หมดไปอยู่ตลอดเวลา
ไม่รู้จบ เห็นไหม? ว่าแต่ละคำ กว่าจะเข้าถึงใจ ว่าเป็นสิ่ง
ที่เป็นจริงอย่างนั้น แล้วก็ปทัชฌายะเป็นภยอย่างนั้น

จึงต้องฟัง เพื่อหาทางออกจากสิ่งซึ่งไม่เที่ยง แล้วก็ปทัชฌายะ
อย่างนี้อยู่ตลอดเวลา ทุกภพชาติ แล้วก็กำลังปรากฏ
ด้วย แต่ว่ารู้ยากจริงๆ...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกๆ ท่านครับ

